

Medlem, at han udelukkende deler Varer med andre Medlemmer og tager den Fortjeneste, der kan faas ad denne Vej, for det vilde jeg erkende, at der ikke var Grund til at bestaate, men ethvert Medlem faar i Virkeligheden en Andel i, hvad der er tjent ved Handel med alle de andre Medlemmer, og derfor bliver enhver Brugsforening en Samling af Handelsforretninger, som faa at sige hvert enkelt Medlem driver. Det indeholder efter min og adskillige Medlemmers Mening en fuldstændig tilstrækkelig Grund til at bestaate Forbrugsforeninger og dermed i Klasse staaende Foreninger i Forhold til deres Udbytte. Ja, det skurrer naturligt stærkt i enkelte Medlemmers Øren; der er jo mange, der betragte Forbrugsforeningerne som Kælebørn, som endelig skulle have Lov til lat udvikle sig i fuldstændig Frihed. Jeg vil heller ikke gøre dem Stude, men jeg mener, at der ikke er Grund til at stille dem som Undtagelsesforretninger, der ikke behøve at tage Del i de almindelige Byrder, der paahvile Borgerne. Den Omstændighed, at man har sluttet sig sammen, skal ikke medføre nogen Grund til, at man skal være fri for at betale den moderate Stat, som der i de fleste Tilfælde vil blive Tale om. Med Hensyn dertil er der stillet et Forslag af Flertallet under Nr. 19 om, at den samme Skattepligt, som paahviler Aktieselskaber og deslige, skal paahvile Andelsforretninger og dermed i Klasse staaende Forretninger. — Med Hensyn til, hvad jeg saaledes har nævnt om den Skatteprocent, som Næringskommunen skulde have Lov at beregne sig, nemlig 3 pCt., er Udvalgets Flertal dog blevet staaende ved, at naar der kun er Tale om den, der uden for sin Opholdskommune driver et Landbrug, et Jordbrug og hvad dermed staar i Klasse, saa skulde der ikke være Tale om Forhøjelse af den Procent, Forslaget indeholder, nemlig 2 pCt. af Nettoindtægten. Det er nærmere begrundet i Betænkningen, og jeg tror, jeg kan indskrænke mig til at henvise til denne Begrundelse. Der gøres altsaa i Udvalgets Flertals Indstilling en Forskel paa Næringsdrift og Drift af Landejendom, og hvad dertil hører, idet man med Hensyn til den første holder paa, at 3 pCt. ville være rimeligt, medens man med Hensyn til Jordejendomme, og hvad dermed staar i Klasse, vil nøjes med 2 pCt. af vedkommende Nettoindtægt, beregnet paa den i § 19 ommeldte Maade.

Med Hensyn til den mellemkommunale Fordeling af Skattebidragene, har jeg altsaa i det væsentligste sagt, hvad det drejer sig

om: den Hovedforandring, Udvalgets Flertals Forslag indfører, er den, at man i § 20 skal forandre Halvdelen til to Tredjedele, men ellers har man kun foretaget forskellige Ændringer, der nærmere maa betragtes som redaktionelle. Jeg tror derfor, jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Madsen-Mygdal: Det høje Ting vil have lagt Mærke til, at det Mindretal, hvortil jeg hører, har affattet sin Del af Betænkningen i stor Korthed, af Hensyn til at der ikke er Udsigt til at faa denne Sag gennemført i denne Samling. Af samme Grund skal jeg ogsaa fatte mig i stor Korthed, der er jo ingen Grund til at holde lange Taler om en Sag, hvorom vi vide, at den ikke kan ventes gennemført.

Jeg hører til de enkelte Medlemmer, der ere omtalte i Indledningen til Betænkningen, der helst havde ønsket at faa samtlige Regler om Skattens Paaligning optagne i nærværende Lovforslag, og jeg kan ikke erkende, at Flertallet har Ret, naar det siger, at det vil være forbanden med særdeles store Vanstigeligheder. Jeg tror netop, at idet man vil gaa af Veien for Vanstigelighederne, skaber man sig andre Vanstigeligheder. Jeg tror, at dette, at man vil forsøge paa at overlade en hel Del og i flere Tilfælde det væsentlige til Skøn og Vedtægter, skaber en hel Del Vanstigeligheder, som man kunde undgaa ved uden videre at tage hele Spørgsmaalet op til Behandling, saa meget mere som det i flere Henseender er absolut nødvendigt at tage hele Spørgsmaalet op.

Hvad de enkelte Ændringsforslag angaar, vil det ses, at det Mindretal, hvortil jeg hører, under Nr. 1 har foreslaaet, at Afsluttet angaaende Overligningsmyndighederne §§ 2—3 og 4 udgaa. Vi kunne ikke skønne, at der er noget særlig uheldigt i at fortsætte med de Overligningsmyndigheder vi have, og kunne ikke dele Flertallets Opfattelse, der gaar i Retning af, at Amtsraadene ikke egne sig til at være Overligningsmyndigheder for Landets Vedkommende, Jeg tror, at Erfaringerne hidtil har vist, at Amtsraadene meget godt egne sig til fremdeles at fungere som Overligningsmyndigheder for Landkommunernes Vedkommende. Vi tro endvidere, at jo mere det maatte lykkes at faa gennemført ensartede Regler for Bestaatningen, desto mere vil det ogsaa lette Skatteklagerens Afgørelse altsaa formindste Arbejdet for Overligningskommissionen. Iøvrigt skal jeg baade for dette og det følgende Afslutts Vedkommende, idet jeg som sagt vil beslitte mig paa at tale saa